

«TAJNI ŽIVOT»
kratke proze

«Area», Zagreb, 1998.

Marina Šur-Puhlovski

BLAGODAT NESTVARNOG

Mjesec dana pred konac Drugog svjetskog rata željezničarov sin je mobiliziran i upućen na frontu. Rat je završio, no željezničarov sin se nije vratio kući. Kako nije bilo dokaza da je poginuo (tvrdilo se da je "nestao"), željezničar i njegova žena uporno su se nadali sinovljevu povratku; posebice majka nije gubila nadu; bila je bolesna i ta ju je nada održavala na životu.

Jednog je dana napokon stiglo pismo koje je potvrđivalo da je sin živ: dospio je u Ameriku, tamo se zaposlio i oženio; a to da se svojim roditeljima nije javio deset godina opravdavao je teškoćama novog života...

Otad su pisma redovito stizala, uskoro i s fotografijama unučića... Susjedstvo je pripovijedalo kako ta pisma piše, zapravo, sam željezničar, no žena - čija se bolest od primitka prvog pisma u sebi ukrotila te, ako i nije bilo znakova poboljšanja, nije se niti pogoršavala - za takvo što nije htjela niti čuti.

Nju nije čudilo što joj sin ne dolazi, niti ih poziva k sebi u Ameriku. Ona je bila zadovoljna što barem stižu pisma i u tom je zadovoljstvu - trideset godina kasnije - umrla.

Očekivalo se da će pisma - nakon majčine smrti - prestati dolaziti, no poštar ih je i dalje donosio...

Starac, koji je uistinu sastavljao ta pisma, jednostavno ih je nastavio upućivati samome sebi, dokazujući da život nije utemeljen na stvarnom i da nam stvarno ne bi bilo podnošljivo kad ga od njega ne bi čuvala blagodat nestvarnoga.